

ARA!!!

ORGAN D' ESPARTACUS

Movilització general,
ofensiva a tots
els fronts
Tot per a la guerra!

Bilbao ha caigut...

GORA EUZKADI ASKATUTA!

GERMANS HEROICS...

Catalunya ha sentit en l'ànima els atacs brutals i incessants que el servidor del feix internacional han dirigit contra la vostra immortal pàtria.

Euzkadi, la màrtir, podrà afegir un altre capítol a la seva gloriosa història.

Un capítol d'honor.

Un capítol de dolor immens.

L'agravi, els centenars i centenars d'agravis que Euzkadi havia rebut des de temps immemorial de l'Espanya de sempre, ara han estat superats, ara han estat tots refosos en un que únicament podem condensar-lo en la paraula que es mereixen:

Botxins!

La vella Espanya, l'Espanya ignominiosa, l'Espanya brutal i podrida ara ha ressorgit.

I en ressorgir no podia fer altra cosa, no podia tenir altre objecte que l'anorreament, la destrucció dels pobles lliures i pacífics, dels pobles que senten i estimen la llibertat més que la pròpia vida.

Euzkadi, la milenària, havia, per força, de resultar-ne la part més dolorosament afectada.

La raça euskara, la nostra germana de l'ànima, havia de despertar els instints sanguinaris, brutals i inhumans dels criminals feixistes.

Vosaltres, germans d'Euzkadi.

Vosaltres, heroics euzkaldunes.

Vosaltres, màrtirs de la llibertat, sou els que primer heu sentit la petjada bestial del feixisme.

Bilbao, l'heroica, la vostra capital invencible, ha caigut!

Euzkadi, tots els ciutadans lliures d'Euzkadi, però, us han acompanyat en l'evacuació de la vostra capital heroica.

Els bilbains, com sempre, han estat al seu lloc d'honor.

Bilbao!

Dos noms, lligats sempre i més ara en els moments dolorosos, tràgics, històrics, d'una resistència sense parió a l'història, d'una heroicitat exemplar, d'un sacrifici, per la PATRIA, immens...

Bilbao!

Guernica, Durango, Eibar, Irún, Euzkadi!

Tot el poble enskar, totes les poblacions de la lliure Euzkadi, han estat bombardejades bàrbarament pels avions alemanys i italians.

El martirologi vostre, germans de l'ànima, Catalunya el sent fins el més profund del seu cor.

No endabades, vosaltres i nosaltres, Euzkadi i Catalunya, tenim un pensament sublim, un pensament germà.

La llibertat absoluta, total!

..

Bilbao ha caigut.

L'heroicitat dels lluitadors euzkars no ha pogut impedir-ho.

El feix, posseïdor de tots els elements de combat necessaris, en una embranzida brutal, incontenible, ha assaltat els punts de resistència millor.

Prou han resistit els herois.

Prou han aguantat fermes i segures l'embestida.

Però calia una cosa més potent que l'heroicitat.

Calia una acció més intensa per part de qui fos.

El Govern d'Euzkadi ho ha estat tot, tots els mitjans disponibles, abans de deixar Bilbao.

El Govern kuskar, abans de fer sucumbir irremissiblement els heroics de la llibertat, ha evaquat la ciutat heroica.

Catalunya, germans, us mira.

Els catalans no podem estar aturats davant la vostra sofrença.

Catalunya ho ha de posar tot en peu de guerra per a ajudar-vos.

Euzkadi i Catalunya han d'anar

PARAULES QUE SON REALITATS

Desitjem que el pensament del país recobri la serenitat i que la passió tingui el control de la democràcia i del dret, que és l'única fórmula de convivència, però si la fatalitat o el destí volguessin un dia que el llarg procés en que s'arrosega fa anys la política espanyola quedés plantejat amb violència sempre dolorosa; si les Esquerreres espanyoles sofrissin l'agressió i l'ofensiva de la reacció i el feixisme, llavors aquí hi ha uns homes que hi diran la seva paraula, perquè son fills d'un poble que estima la llibertat més que la vida.

LLUIS COMPANYS

Son dos pobles germans.

Els dos han de vèncer, o els dos han de morir.

Catalans, per Euzkadi, tots a la una; per la llibertat dels pobles i dels homes.

Mobilització general immediata.

Ajut a Euzkadi, la màrtir.

Tot per la llibertat!

President Aguirre, herois euskars, la joventut catalana ha d'ajudar-vos.

Vol ajudar-vos.

I en nom d'ella, creient interpretar el seu sentit, nosaltres des d'ací fem la promesa de lluitar incansablement fins aconseguir la victòria, fins a arribar a establir a Ibèria el règim de nacionalitats lliures, el règim de justícia i llibertat social.

President Aguirre, Govern d'Euzkadi, herois i màrtirs de la llibertat euskara, en les hores d'adversitat, en les hores de dolor es quan es coneixen els germans de veritat.

La joventut de Catalunya, únicament diu una paraula.

Es aquesta:

HA COMENÇAT

L'OFENSIVA A L'ARAGO

Amb l'esguard fit en Bilbao, l'Exèrcit Català inicia el camí de la victòria

PER MARIÀ VIVES

Quan escric aquestes ratlles ha començat l'ofensiva de l'Exèrcit català al front d'Aragó, que és el front de Catalunya. Ha començat la primera fase de la nostra ofensiva, puix que fins ara aquesta s'ha limitat al sector d'Osca i del Pirineu. Quan l'alt comandament ho decideixi, passat aquest primer tanteig, es desenvoluparà aquesta ofensiva iniciada suara en la mesura i les proporcions que hom estimi convenient.

Després de set mesos d'una inactivitat gairebé absoluta, forçada per les circumstàncies —que no anem a escatir ací— el front d'Aragó passa a ocupar un dels primers plans d'aquesta guerra terrible, veritable epopeia d'un poble, que estem lliurant al feixisme internacional en la defensa de la nostra independència i de la llibertat i de la justícia del món.

Aquests mesos d'inactivitat imposada —ja ho hem dit abans— per les circumstàncies, han donat l'ocasió als soldats del poble, els soldats de Catalunya, de convertir-se, de simples guerrillers, en soldats disciplinats i dotats d'una gran capacitat combativa i d'una alta moral. Els soldats del nostre poble han abandonat el paper passiu que els havia estat encomanat i han entrat de ple en el vertigen terrible de la guerra més cruel que mai no s'hagi produït. Llur capacitat combativa, llur coratge i llur abnegació, palesades a bastament en altres fronts d'Ibèria, on llur presència i llur actuació han estat un factor decisiu del triomf en cent combats, han estat confirmades una vegada més en

dies de l'ofensiva al nostre front, al front de Catalunya, que és el front d'Aragó.

La seva estada a les trinxeres, a l'envista d'Osca, a l'envista de Saragossa, els ha donat aquella serenitat, aquella disciplina i aquella moral tan necessàries per assolir el triomf. I han sabut romandre inactius —inactius en accions guerreres—, mentre aprenien totes aquelles coses que han de saber els soldats que formin l'Exèrcit forjador de victòries.

Madrid, Jarama, Guadalajara, Pozoblanco, són noms tots ells que hauran de passar a la Història i en els terribles combats allà lliurats, en les cruentes batalles desfermades per la facció, els catalans han palesat sobrerament llurs condicions innates de soldats forjadors de triomfs.

Ara, quan els ha estat donada l'ordre d'atac a Aragó, s'han llençat fora de les trinxeres i seguint les instruccions donades per l'Alt comandament han realitzat tots aquells moviments que els havien estat ordenats i han assolit tots aquells objectius que l'Estat Major els havia assenyalat.

Desfermada l'ofensiva pels sectors abans esmentats —la resta del front aragonès constituirà segurament una sorpresa— els soldats de Catalunya han assaltat trinxeres i parapets, destrocant-los al seu pas. I conquerint Chimillas, el poble que constitueix la clau d'Osca; i com ell aniran caient tots aquells que hom proposi que caiguin.

I en parlar de Chimillas ens ve al pensament el Santuari de Cillars, a escassa distància d'aquest poble, testimoni de la gesta d'a-

CATALUNYA A L'ESTRANGER

Una conversa amb LLEO DALTI

Si Catalunya es mobilitza, posa en peu l'Exèrcit Popular, trobarà en els mitjans democràtics i lliberals de França i del món sencer, l'ajut desinteressat... ens diu el representant de la Generalitat a París

Hem tingut ocasió de parlar un moment amb el company responsable de l'oficina que la Generalitat té a París per a la propaganda de Catalunya i per a la informació als periòdics francesos, de la guerra que sostenim contra el feixisme.

Lleó Daltí, element magnífic en aquestes matèries, periodista bregat en les qüestions internacionals ha contestat amablement a les nostres preguntes.

I és per això que nosaltres donem avui aquesta conversa als lectors d'ARA!! perquè així donem a conèixer, a l'ensem, la sensació i el sentit que Catalunya té a l'estranger i que nosaltres com a catalans racials, com a nacionalistes íntegres hem de reforçar i fer el més forta millor a l'efecte de què la consideració i estima que posa de relleu Daltí arribi al seu grau màxim i siguem els catalans, dins l'àmbit internacional, al lloc que ens pertoca i que ens mereixem com a poble lliure que hem d'ésser.

Heus ací la conversa tinguda amb Lleó Daltí:

—Com va reaccionar el poble francès al començament de la lluita?

—Encarregat per la Generalitat de l'oficina d'Informació a París, vaig arribar-hi a principis del mes d'agost de l'any passat, i, seguidament, vaig poder comprovar el sentit real que la França democràtica donava a la nostra lluita.

França estava completament plena d'admiració per Catalunya, puix comprenien que Barcelona havia sabut lliurar a Ibèria de la implantació del feixisme, ja que per la seva història i per la seva actuació la Ciutat Comtal havia estat sempre el laxe de resistència als estats de força i la seva caiguda enderrocava la resistència total de les ciutats espanyoles que encara no eren totalment sotmeses al jou dels tirans.

—Quina fou l'actuació del Govern Central?

—El Govern de Madrid va tenir una de les falles més greus en la qüestió internacional ja que els seus representants, en llur majoria, el traïren, l'abandonaren o no estigueren a l'alçària que necessitàvem en aitals aconeixements.

Podem assegurar que si abans del moviment, el Govern del Front Popular s'hagués interessat en tenir a l'estranger representants veritablement amics del poble, llur actuació hauria estat decisiva per aixafar el feixisme, ja que moltes complicacions internacionals i mesures que encara sofria no foren altra cosa que la manca de confiança i de capacitat dels nostres diplomàtics.

I era Catalunya qui mitjançant conferències, parlaments per ràdio, escrits a la premsa, etc., de fet representava, a França, la República Espanyola totalitàriament,

sense que mai mirés d'aconseguir per a ella el profit que l'esmentada propaganda podia donar fent-se exclusivament a favor de Catalunya.

Un exemple ben concret és el fet real i que, naturalment, ningú no podrà discutir de qui eren els que donaven aquests comunicats i les notes més interessants de la nostra lluita. Tots ells, comunicats i notes, eren retransmesos per ràdio en nom de la Generalitat de Catalunya arreu del món.

—Durà molt aquest estat de coses?

Això fou fins al novembre.

En atacar llavors els rebels la capital de la República, va començar arreu de França una sorda campanya contra Catalunya, campanya que ha anat augmentant de tal manera, ajudada per les lluites intestines de casa nostra, augmentades desmesuradament a l'estranger, que s'ha arribat a presentar la nostra Pàtria com si no respongués al que el món esperava d'ella i deixés als germans de les altres nacionalitats ibèriques sols davant l'agressió del feix internacional.

—Causas d'això?

—La manca d'activitat al front d'Aragó, la no mobilització de la joventut catalana, són dues coses que molts companys francesos, en retornar a casa seva, les han explicat d'una manera que, creient objectiva, mancava a la realitat.

I això ha fet també que arreu del món es miri de reüll la nostra actuació i que, al primer pla que actualment, sota el punt de vista internacional, tenen els pobles d'Ibèria sigui obtingut per Euzkadi i Madrid, el que no envegem, ja que els dos pobles, per llur heroïcitat exemplar, en són mereixedors.

—Pot reconquistar-se la confiança internacional?

—Si Catalunya s'organitza, posa en peu l'exèrcit popular i sense abdicar en res dels seus desitjos nacionals prova davant del món que la confiança que al començament de la lluita va ésser-li confiada pot complir-la avantatjosament, la nostra terra tindrà en tots els cercles democràtics i liberals de França i del món sencer l'aliat més sincer que l'ajudarà a la seva alliberació, tant política com social.

—Què us sembla Barcelona?

—De la meua estada a Barcelona porto la sensació de què molts companys creuen una cosa primordial, per obtenir aquesta confiança l'anul·lació de totes les conquestes socials obtingudes pel nostre poble.

Es un gran error. El que interessa a Catalunya és tenir l'apoi dels obrers, dels camperols, dels petits burgesos, dels intel·lectuals, del món sencer. I aquesta confiança no podrà tenir-se en la nostra lluita si Catalunya no dona l'exemple d'alliberació de les classes opri-

mides i fins avui explotades pel gran capitalisme.

—Pot convertir-se en conflicte internacional la nostra lluita?

—El conflicte internacional de fet ja hi és, malgrat que els pobles no en tenen consciència. Un fet evident és que Europa es troba en un nerviosisme més accentuat encara que els mesos precursors de la gran conflagració Europea.

—Així, l'atmosfera guerrera és —En tots els cinemes de França...

Anglaterra, Alemanya i Itàlia no es veuen altra cosa que regiments que desfilen, esquadres que evolucionen, aparells de bombardeig i de caça que s'entrenen.

Els diaris van plens de les noves invencions per a la defensa nacional i quantitats formidables són destinades per tots els Governos per deig i de caça que s'entrenen.

No s'ha vist mai que un creuer sigui destruït voluntàriament si no és per a ésser reemplaçat per un altre d'un potencial ofensiu molt més fort.

—No tem, França la guerra?

—I com a conseqüència d'això, veiem com les grans masses franceses, sentint veritablement la realitat, temen extraordinàriament la guerra.

S'ha fet arreu de França una mística, sobretot amb els pagesos, de què la pau s'ha d'aconseguir i s'ha de mantenir costi el que costi.

No obstant, davant les amenaces contínues dels països de règim feixista comprenem que arribarà un moment fatal en què aquesta pau tan conservada no serà pas possible.

—Pot, la nostra lluita aturar la guerra internacional?

(Continua a la pàg. 2)

Fa mesos es constituïa a Catalunya el Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular.

Hem examinat atentament la gestió del tal Comitè.

Hem vist la propaganda que ha fet i la que fa.

Hem vist l'organització de funcions teatrals, de festivals diversos, que marxaven de l'òrbita d'acció de l'esmentat Comitè.

Hem vist una preparació immensa, unes despeses grandioses...

El Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular ha fracassat o ha acabat la seva gestió.

Es completament necessari dissoldre'l.

En temps de guerra quan una cosa no serveix...

EL QUE ES UN CATALA

PER JAUME RIBA

Sovint s'ha parlat dels catalans. Se n'ha parlat des d'ací. Se n'ha parlat des d'Ebre enllà i des de Pirineu enllà... Els uns entestats en la demostració del fet diferencial: «Nosaltres, els catalans, tenim més capacitat que cap altre país ibèric». Els altres posant atenció en mostrar els avantatges o inconvenients de l'assimilisme castellà i del separatisme català: «... esos catalanes; si solos no podrían vivir!». Els de més enllà lamentant que els Pirineus no estessin situats a la ribera sud de l'Ebre: Tan bonic que faria que el Roselló i Catalunya estessin a peu pla!»...

A part d'això, a favor de la nostra personalitat s'han esgrimit arguments convinents, fets axiomàtics, raons grans com a cases de pagks. S'ha furgat la història tot comentant els errors dels nostres avant-passats: «Don X —un rei dels nostres— s'errà de mig a mig en iniciar una política colonial oposada a la realitat», diuen els nostres historiadors. Quant a la nostra parla els filòlegs l'han mesurat, sospesat, terminant per posar en evidència juntament amb els escriptors i poetes de la Renaixença, llur riquesa, antiguitat, dret d'existir i subsistir: «El primer llibre del món que establia les normes a seguir en el comerç marítim fou escrit en llengua catalana», deien.

Totes aquestes coses han anat creant una impressió de contingut de la nostra terra; han posat de relleu que l'ésser català és ésser quelcom; molt lògicament han convençut al català que ell desputa d'altri.

Per si això fos poc, un sudamericà dedicà tota la seva vida a demostrar amb bastant encert, que Colom fou nat a Tortosa. I anant-nos enfilant direm que un cèlebre doctor català, professor de la Uni-

versitat, afirmà que els catalans tenim el cervell de més volum que cap raça, i un filòsof de la comarca del Baix Llobregat, inventor de religions, sense cap mena d'audàcia, d'una faisó senzilla, natural, diu que té la seguretat que els catalans, temps a venir, ens ho trobarem tot pagat arreu del món... I un pintor empordanès que té una anomenada gairebé mundial, es passeja per la Cinquena Avinguda de Nova York amb un abric de pells i barretina i de tornada a Europa insulta a les dames de la bona societat anglesa amb el vist i plau de tothom. I... etc., etc., etc., no acabarem mai.

I ara fem allò de què de varis fets isolats treure'n una conseqüència general: Els catalans som una cosa excepcional... Però, ara ve el trist; som excepcionals i «res més»: Ens diem que som únics i la nostra Costa Brava ens l'han de descobrir els jueus alemanys; ens fan saber que som una cosa insòlita i del nostre comerç interior en viuen 20.000 alemanys (els mateixos de la Costa); les grans empreses han estat capitalitzades per estrangers; els nostres productes naturals ens els revenen a preus més alts altres països que viuen del turisme i d'una política d'artifici, i els teixits catalans els hi posen un «Made in» a Anglaterra, amb la utilitat de vestir-nos a doble preu. Tot això encara es podria suportar si no es descuidessin altres altres coses. En definitiva, es podria dir que som un país ric que es pot permetre el luxe de fer treballar als altres i comprar les coses a preus elevats... i... etc., etc., tampoc acabariem mai.

Però com que totes les nostres intel·lectuals s'han passat la vida, com diem, demostrant-nos que som una gent excepcional, hem caigut en un narcisisme tan gran que és allò que més amunt hem esmentat: som excepcionals i «res més». El veure-ho no és pas gaire complicat i de pas anirem a parar allà on volíem: Nosaltres, els catalans, hem posat totes les primeres pedres, entre altres coses, a totes les doctrines adreçades a enaltir al desprivilegiat; anarquisme, sindicalisme, etc., però férem com els ministres sense cartera, com els ministres nominals, honoraris, posàrem la primera pedra i prou. I ara ens trobem que quan el moviment de reivindicacions ha agafat cos la teulada ens la volen posar en un altre setil. Hi haurà algun que altre detall del país o més dels fonaments, però en definitiva tots els caps de negociat de la casa manifestaran que Catalunya és molt bella, però sense els catalans. Aquest és un cas. Ara que hi ha l'altre sector que no han trencat tantes cadenes com el primer però que, en canvi, des del començament, amb una agilitat extraordinària juguen a amagar-nos l'ou...

I nosaltres, els catalans, tan feïços i excepcionals com sempre,

(Continua a la pàg. 3)

la guerra exigeix: disciplina, comanament únic i depuració